

El
record de
Josep Maria
Llompart,
un home que
ha fet
país.
Gràcies
Llompart

ES MOLÍ NOU

VILAFRANCA
FEBRER • 93
NÚMERO 71

**SANT
ANTONI '93
TOT UN
EXIT DE
PARTICIPACIÓ**

**PERE NICOLAU
I
PERE CATALÀ
A LA SELECCIÓ
BALEAR DE
FUTBOL DEL
GOVERN BALEAR**

**SON NUVIET
UN
ABOCADOR
DE PERILL
PEL FUTUR**

**PRENSA
CORONA**

Publicació mensual de
l'Obra Cultural Balear
de Vilafranca

Depòsit Legal
PM: 366 - 1986

Edita:
Obra Cultural Balear
de Vilafranca

Reproducció fotogràfica:
Joan Jaume

Redacció i col·laboradors:

Jaume Català Sansó
Andreu Bauçà
Francesc Amengual
Joan Barceló
Joan Jaume
Bartomeu Català
Biel Monserrat
Jaume Nigorra
Jaume Sansó
Pere Fons
Col·legi Públic
Bernat Estrany
Gabriel Gelabert
Televisió Vilafranca
Damià Agustí
Miquel Barceló
Bàrbara (Manacor)
Joan Estrany
Xavier Cañada
Joan Bauzà

Impresa a: Tirrena, S.A.
Pintor Joan Gris, 2. Tel. 55 52 12
07500 Manacor

Els articles publicats en aquesta
revista sols expressen l'opinió
dels seus autors

A Josep Maria Llompart

La notícia de la mort de Josep Maria Llompart ens ha afectat fins el moll dels ossos a tots els ciutadans conscients d'aquesta terra. Per a tots els ciutadans d'aquestes illes, i de tots els països de parla catalana, un dia de dol.

En Josep Maria Llompart ha estat un poeta extraordinari que ha fet arribar la nostra literatura a un nivell de maduresa sòlida i permanent. En els seus versos la nostra llengua i la mateixa elaboració poètica han arribat a nivells de màxima perfecció.

La seva tasca com a investigador, com a crític, com a pensador del fet literari, constitueix un fet cabdal de tota la nostra cultura en el segle XX, i de tots els temps. Continuador de la tasca d'homes com Francesc de Borja Moll i Vicent Sanchis Guarnier, en Josep Maria Llompart ha estat un orientador i un mestre, un forjador d'escriptors i un estaló de la nostra cultura en els moments difícils del franquisme.

Però en aquests moments difícils de la seva desaparició no podem oblidar la seva presència humana, no podem deixar de significar l'amic i el company, l'home obert a totes les propostes i totes les iniciatives, l'home il·lusionat, el patriota incansable.

En Josep Maria Llompart ha estat un lluitador del país, un home compromès amb el seu temps i amb el seu poble, un defensor de la democràcia i dels drets dels oprimits i els marginats, un home solidari. En Josep Maria Llompart ho ha encapçalat tot, sense cap altre interès que posar un **exemple de seny, de sentit comú, d'intel·ligència, i d'autoexigència**, davant el desordre colonial, davant la reducció del nostre poble a una província sense dret ni veu, davant el centralisme en totes les seves facetes, davant la renúncia forassenyada a la llengua i a la cultura catalana.

En Josep Maria Llompart és un home que ha fet país, certament, que ha posat fonaments de la millor pedra de les muntanyes de Lluc per a un país sobirà i autodeterminat, per fer de les Illes i dels Països Catalans un poble lliure entre els altres pobles d'Europa. La seva veu ha estat un testimoni de llibertat.

Ara, hem d'aconseguir que el 1993 sigui l'any d'en Josep Maria Llompart, perquè en la frase «Gràcies, Llompart» hi tancam el reconeixement cap a la seva feina, i sobretot, la ferma voluntat de recollir totes les anyades que ell, amb el seu exemple, ha llaurat i sembrat.

Sant Antoni 93 tot un èxit

Les passades festes de Sant Antoni seran, sens dubte, de les més recordades, tant per la gran participació a les beneïdes, com pel I concurs de foguerons.

Aquest any la festa estava marcada per la quantitat de premis destinats a la celebració, i tot indicava que l'ajuntament es volia treure l'espina clavada a les festes de reis.

La festa començà el dissabte en l'encesa dels foguerons, nou en total, els quals, prèviament a l'encesa, havien estat puntuats pel jurat per tal de designar el millor dels foguerons de la Vila. El guanyador fou el de «Ca ses Monges», organitzat per «Vilafranca Balla i Bota».

El diumenge, dia de les beneïdes no fou menys i la quantitat de gent reunida amb animals, carros i carrosses deixà sorprendre a més d'un. Ni més ni menys que dos-cents vuit-i-cinc participants anaren a beneir-se. El guanyador en carrosses fou en Joan Amengual i amb carros en Rafel Gayà.

Redacció Molí Nou

L'essència de Sant Antoni

Com devien ser les festes de Sant Antoni de fa deu, vint o cinquanta anys? Aquesta és la pregunta que em faig des de la celebració de les passades festes de Sant Antoni. I és que em sembla desorbitant i exagerada la quantia de premis donats en motiu d'aquesta festivitat.

Em deman on deu ser l'esperit de festa d'aquest poble, darrera un sopar? o és que si no hi ha sopar no hi ha festa? que ha tornat la gent?. Sens dubte la tradició s'ha de refermar, no hi ha el perquè s'hagin de gastar aquestes quantitats de doblers. I això no és tot, llavors encara estan mal distribuïts, manquen unes bases de participació, de concurs. Qui va veure fa vint o no tants d'anys un cavaller de l'edat mitjana o un aventurer emmascarat, anar a beneir? Com pot tenir un moix o un ca, per posar un exemple, el mateix premi que una carrossa?

No sé perquè, però aquestes festes de Sant Antoni feien més olor a bistec que a beneïdes.

Jaume Català Sansó

Breus

La policia Rural, un futur poc clar

La Mancomunitat i el Govern veu com perilla el projecte de Policia Rural, ja que a Vilafranca ja s'hi han afegit els pobles de Porreres, Algaida i Maria de la Salut. Aquests pobles veuen com el cost és excessiu i, a més, no tots els municipals estan disposats a incorporar-se als serveis. De no incorporar-se aquests quatre pobles o, en tot cas, si no hi ha aportació econòmica per part del Govern el projecte és totalment inviable.

Un duet indinàmic

El present mes de febrer ha sortit a llum l'intent, per part d'algunes revistes, de crear una associació, paral·lela a l'Associació de Premsa Forana. Aquestes revistes, associades a L'A.P.F.M., es caracteritzen per publicar-se, en part o totalment, en llengua castellana, fet que els deixa amb inferioritat de condicions a l'hora de rebre subvencions.

El clavegueram entra dins Sant Joan

El passat divendres dia cinc, el consistori Sant Joaner va paraitzar les obres del clavegueram, ja que aquestes havien entrat dins el seu terme, per tal de fer arribar la xarxa d'aigua i residuals a un local públic i una vivenda. Ara les obres estan paralitzades a n'aquesta zona, esperant que el regidor d'Obres sol·liciti de forma escrita la corresponent llicència.

Aquest fet torna obrir una pàgina més dels problemes que de terme que pateix Vilafranca des de ja fa molt temps, i tot apunta que encara s'haurà d'esperar més si l'equip municipal no dóna passes aviat.

Redacció Molí Nou

Son Nuviet, un projecte amagat pel Govern Cañellas

Les darreres notícies referents al Pla de Residus Sòlids de Mallorca en el sentit que les escòries i les cendres derivades de les incineracions de Son Reus seran enterrades a la cantera de Son Nuviet, dins el terme municipal de Petra.

El Pla de Residus Sòlids que impulsa el Consell Insular, planteja que se duguin i se cremin a Son Reus tots els fems generats a Mallorca. aquest fet provocaria greus problemes tant en l'aspecte ambiental com en l'econòmic, ja que l'incineradora de Son Reus suposarà llançar a l'atmosfera 400 Tm de gasos tòxics cada any, i al mateix temps no permet que s'aprofitin gran quantitat de recursos, com el paper, el plàstic, el metall o el vidre. Igualment, aquest sistema per tractar el residu suposarà un augment important del preu que paguen els ciutadans i les em-

preses pel servei de recollida de fems.

El Pla contempla la creació d'unes estacions de transferència repartides per tota l'illa, a fi de compactar els residus abans de ser conduïts a la nova planta incineradora que serà necessari construir. Així mateix seran necessàries uns abocadors per tirar-hi els derivats de les cendres i les escòries que l'incineradora de Son Reus produeixi. Això suposarà un greu problema pel poble de Vilafranca, que veurà com l'abocament produirà problemes de caire tecnològic i ecològic, sovint més greus que l'abocament directe dels residus urbans inicials: se produeixen recombinacions químiques imprevisibles i filtracions de les aigües subterrànies. A aquests problemes s'hi han d'afegir els de trànsit, ja que Vilafranca veuria passar un camió de fems cada

vuit minuts, o sigui vint-i-quatre tones de fems cada vuit minuts.

El Pla va ser aprovat pel Govern l'any 1991 i el passat mes d'Abril s'adjudicà la seva execució a una agrupació d'empreses encapçalades per GESA. Inicialment el projecte estava valorat en 6 milions, i la recent adjudicació ha estat de 11 milions de pessetes. Fet que, a més de ser un escàndol, permet com a mínim sospitar que els seus autors només cerquen beneficis d'un poble cansat de les injustícies constants.

Ara, i tornant el nostre poble, l'únic que podem fer és seguir aprofitant els residus com el paper i vidre, depositant-lo, el vidre, el contenidor de la plaça de la Constitució, o si més no esperar el primer dissabte de cada mes el servei de recollida de paper i vidre.

Redacció Molí Nou - GOB

Com anar a l'Unitat Sanitària?

Sens dubte aquesta pregunta ha duit de cap a més d'un a l'hora de cercar assistència mèdica. I és que pareix ser que molta gent encara no enten molt bé que significa això del P.A.C. i confonen la consulta amb el Punt d'Assistència Continuada o a l'inrevés. Vet aquí la resposta:

L'ASSITÈNCIA MÈDICA

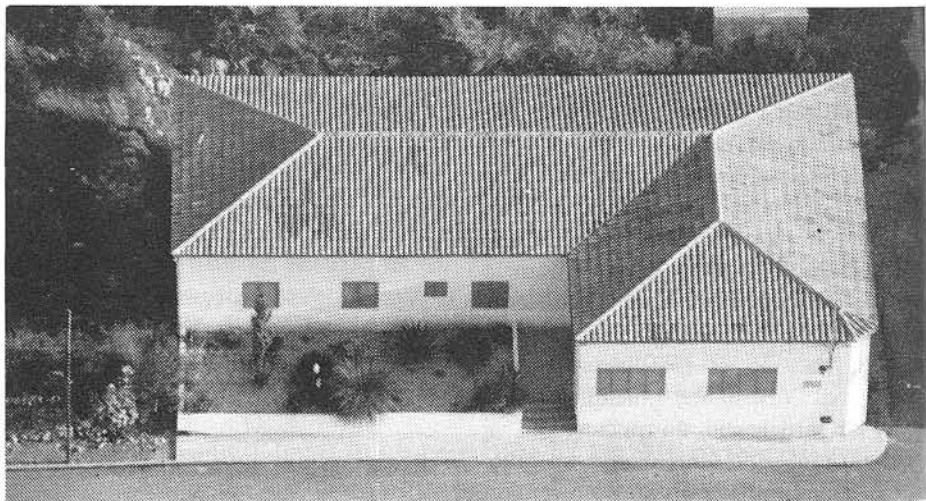
1. CONSULTA ORDINÀRIA

Per demanar hora el mateix dia es pot cridar de 9h. a 10h.

Per qualsevol altre dia es pot cridar de 9h. a 13h.

Tots els dies menys dissabtes, diumenges i festius;

2. URGÈNCIES: Aquestes seran ateses de la següent manera: de 9 h. a 17 h. l'assistència anirà a càrreg del metge del poble. Aquest estarà localitzat a casa seva o a la Unitat Sanità-

ria. Des de les 17 hs. i fins a les 9 h. del dia següent sempre hi haurà assistència, continuada, a la mateix Unitat Sanitària, i els dies festius les urgències aniran sempre a la Unitat Sanitària.

En qualsevol cas d'URGÈNCIA

IMPORTANT o aquells casos en que no es trobi metge es podrà telefonar al 061, que enviarà una ambulància, en cas urgent, o en casos menys urgents informará del lloc on s'ha de dirigir per solventar la cura de l'interessat.

L'altra dia mentres prenia un cafè, va venir a la meua taula un nacionalista d'aquests d'arrel, més empenyat que un mizto; es va asseure a la meua taula i de davall el braç va desplegar el darrer bolletí informatiu de l'Ajuntament i em va fer el següent comentari: «Això en lloc del bolletí informatiu de l'Ajuntament pareix el bolletí de Falange».

-I ara que me dius. i tu que no ets dels seus?

-Això ara no té res a veure.

-Idò si no m'expliques de què va, jo no entenc cap paraula.

-Idò, tu recordes quan el General Franco sortia als diaris de Falange en foto a la portada dient: «El Generalísimo Franco ha inaugurado el pantano tal» i després a les pàgines de l'interior tornaven a sortir dues fotos més fent referència al mateix tema.

-Te promet que no ho entenc, dec esser ben beneït jo.

-Idò -proseguia el meu interlocutor- pareix esser que els capdavanters de la nostra política municipal està fent el mateix amb el bolletí que edita, patrocina i que nosaltres pagam, dona l'impresió que ens han pres per beneïts.

-Encara segueix sense entendre-ho.

-Idò mira la portada i veuràs el batle a la foto i després mira la pàgina sis i el tornaràs veure a dues fotos més. Ho entens ara?, ben igual, ben igual que als diaris de Falange. Ho entens ara perquè li dic el «Bolletí de Falange».

-Home jo crec que tampoc no hi ha per tant.

-Com que no hi ha per tant -seguia exaltant-se el meu interlocutor-. Tu t'en recordes de quan en temps del General Franco, els estudiants o els miners montaven manifestacions en contra del règim i a més a més ho censuraven i llavors mostraven unes fotografies de grans exaltacions pa-

triòtiques en senyal d'adhesió al règim.

-Ara te promet que no sé per on van el trets.

-Idò mira com ara amb el que jo t'explicaré entendràs perquè es el «Bolletí de Falange».

-Som tots orelles.

-En el «bolletí de Falange» no han tret ni una fotografia, fixet bé amb el que te dic, ni una sola fotografia del llastimós acte de la festa del Reis, i en lloc de reconèixer el seu fracàs i fer cura d'humilitat i demanar disculpes al poble, que al cap i a la fi es el qui paga fan ostentació de la festa de Sant Antoni.

-Vatua el món aquests pesemeros n'han après aviat de manipular l'informació.

-Idò encara no acaba aquí la cosa.

-Que vols dir, que encara n'hi ha més?

-Radell si n'hi hamés. Tu t'en recordes de quan el P.P. comandava i que l'idea del bolletí va esser seva

-Ja m'en record ja, varen posar el crit en el cel i feren els possibles per fer-ho desaparèixer.

-Idò ja ho veus, ja ni se'n recorden d'això, com que ara són els qui manden.

-No, i tu els votares.

-Però ja no ho tornaré a fer pus.

-I ara que'en dius?. Es vere aquesta?

-Idò sí, perquè com t'he explicat, entre copiar les idees dels faixistes i els fets del P.P. ja pareixen del bando d'en Blas Piñar.

-Idò a qui votaràs?

-Ho faré de la mateixa manera que ells tenen el cervell.

-I com tenen el cervell?

-En BLANC o entens el tenen en BLANC

***

Pareix esser que l'Ajuntament de Vilafranca va tan sobrat de doblers que tenia l'intenció de posar el claveram en els santjoaners. Però, el batle de Sant Joan els va aturar el peus. Però la cosa no tendria la més mínima importància sino fos que els operaris varen estar un parell d'hores aturats. I jo me deman, qui ha de pagar aquestes hores?. Perquè l'Ajuntament té l'obligació de cercar el responsable i actuar en conseqüència. Vos pareix que ho farà? o com sempre ho haurem de pagar nosaltres de la nostra butxaca. Perquè —dic jo— si el responsable fos l'Ajuntament o el delegat d'Obres el més lògic seria que ells ho pagassin de la seva butxaca.

***

Durant aquest més hi va haver una reunió —per mes INRI en diven-dres— menys mal que encara no és Corema; de pesemeros vilafranquers, del Pla i de Raigun. La cosa no tendria la més mínima importància si no fos que va tenir lloc a l'Ajuntament. I jo deman perquè les reunions d'una partit polític han de tenir lloc a l'Ajuntament?. I encara més. Perquè si la feren a l'Ajuntament el més probable és que empleassin llum, telèfon, paper, etc. I si és un partit polític, de caràcter privat, qui ha de pagar totes aquestes factures. Nosaltres? ells?. Jo pens que si Juan Guerra ha hagut de pagar, perquè ho hem de fer nosaltres?. Crec que l'oposició hauria de començar a demanar explicacions.

***

M'havia compromès aquest mes de parlar dels sopars-BULES, però degut a l'espai que tenc assignat ho deixarem per més envant.

Francesc Amengual

ON ÉS?

El guanyador del mes passat ha estat en MONSERRAT GARI NICOLAU, que viu al carrer Sta. Catalina Thomàs, 7. Moltes felicitats per ell, i a veure si tots els demés vos animau a participar, i enviau les vostres respostes al carrer de Sant Martí, 29. Aquest mes vos ho hem posat fàcil, pensau amb nosaltres i enviau totes les cartes que vulgueu. SORT!! i a sopar.

Solució mes anterior: Ca'n Toni Caragol.

PATROCINA: BAR RESTAURANT ES CRUCE

Crta. Palma - Artà Km. 40
Tel: 56 00 73 VILAFRANCA

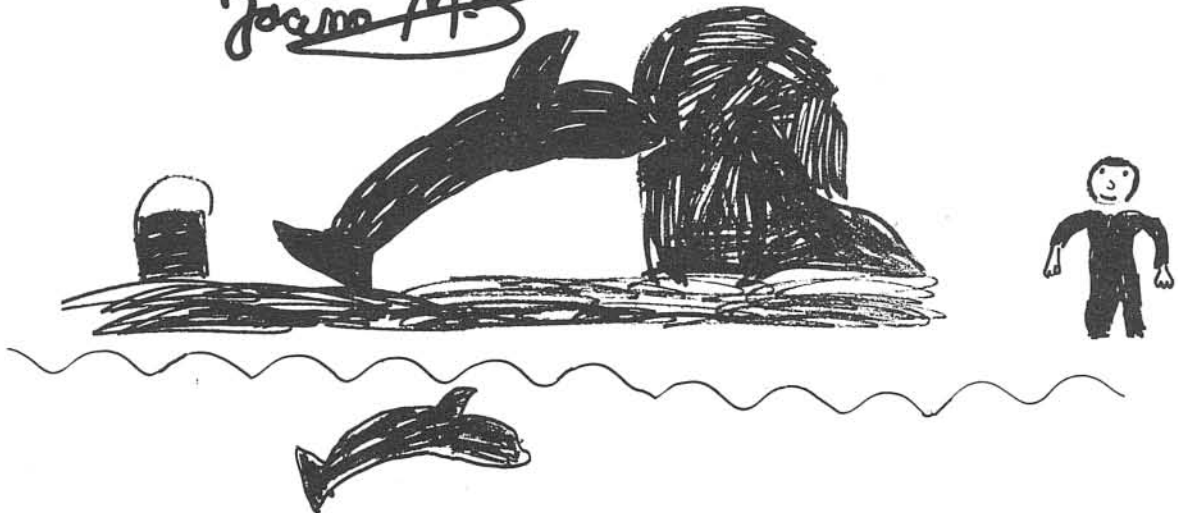

La vida de Gori Rosselló

MARINELAND

~~Jordi M.~~

Fet per:
Margalida Morlà
Margalida Riera

Gori Rosselló "El senyor Rossi" va néixer l'any 1943, junt amb el seu germà bessó Pere, el seu pare s'anomenava Jordi i la seva mare es diu ^{Apel·lació} Polònia. A casa seva eren tres germans, ja que un d'ells en Jordi es va morir fa un parell d'any.

En Gori va "estudiar" a un lloc anomenat "l'escola vella" davant la parròquia.

A n'era Gori, el que li agradava més ^{els} ~~els~~ ^{marinelaixes} ~~marinelaixes~~ ^{era} anar a encalçar les olletes i jugar a futbol, en el seu equip de futbol anomenat "El Sant Martí" ell era el més important ja que era l'únic que xutava amb el peu esquerre.

Quan era petit anava a passar l'estiu a Sitget a ca l'hamo Esteban de sa plaça.

En Gori en ser gran volia ser un gran bateria. Ell ha tocat amb "els Mallorquins", els quals antes eren quatre i ara només són dos i el grup es diu "El dos Mallorquins", aquest grup a Mallorca no va tenir èxit però a Vilafranca sí, per que cantava amb en Tàrrer Pe-

NO SE QUE SIENTO
NO LLORARE
COMPAÑERA
QUE MAS PUEDO DESEAR

nga "El seu millor amic", ells dos varen cantar junts cinc anys, anaven a cantar a una discoteca de S'Illetot "Magala".

El seu primer treball va esser a la tenda que li va deixar la seva padrina, va començar a despatxar als quinze anys.

Més fort va conèixer na Maria, i es varen casar l'any 1971. Ara ja tenen dos fills, en Jordi d'uns 21 anys i la seva filla Polònia de 12 anys i ja té. Ara es dedica a despatxar a la tenda anomenada "Drogueria Rosselló" (La que la seva padrina li va deixar com a herència), i alguns dies va a cantar a un Restaurant de Porto Cristo anomenat "SA GRUTA".

Tothom li diu "Senger Rossi" per que en Tòneu Penya li volia dedicar una cançó i per posar Rosselló era massa llarg i va posar "Senger Rossi", i com que molta gent escolta les cançons del Tòneu Penya, el nom de "Senger Rossi" es va escampar per tot el poble.

Carta a Francesc Amengual i al poble de Vilafranca

Benvolgut amic:

Hem llegit les teves Notícies d'Enlloc, i voldríem fer-te uns aclariments, a tu i a tots els vilafranquers perquè creim que són necessaris.

No som, ni pretenem donar la imatge de ser-ho, uns superhomes capaços de resoldre-ho tot, que mai no ens equivocam, ni que la veritat brolli de la nostra boca perquè una gran majoria del poble ens ha votat, i molt manco de sentir-nos superiors als altres vilafranquers, com pareix que vols fer veure, ben al contrari. Som ben conscients que, perquè som humans, en algunes de les decisions que prenguem segurament no encertarem tant com voldríem, perquè és d'humans equivocar-se.

A més, i això creim que la gent ho té ben clar, ens hem fet dins un poble i dins un partit que ha hagut de rebre i encara rep, els atacs i les ires dels que ens volen deixar reduïts a ser uns simples servents fidels dels que ostenten el poder, o l'han ostentat en altre temps.

I això tenim ben clar que, encara que som i exercirem l'autoritat perquè el poble així ho ha volgut, haurérem de defensar-ho molt de temps, sense baixar l'aguait, fins que les famílies que estan acostumades a sortir-se'n amb la seva utilitzant tota mena de maquinacions en benefici propi, se n'adonin que no ho aconseguiran, mai no ho aconseguiran mentre nosaltres poguem evitar-ho, i procurarem no baixar mai la guàrdia perquè sabem que no respecten res i el que volen és que el seu benefici estigui sempre per damunt el de la resta del poble.

¿Ens hem equivocat arreglant i netejant el camí i alguns propietaris n'han sortit perjudicats? Sabem que sí, i ens sap greu, ho hem fet el millor que hem sabut, ara el que és to-

talment desproporcionat és que una propietària pretengui que facem un marge a la seva finca. Ja ens agradaria tenir els doblers necessaris per poder-ho fer, però funcionam com una casa qualsevol i destinam el pressupost a les necessitats més urgents.

¿Que s'aparca davant les cases dels vilafranquers que viuen a la carretera?, també és cert, i no és d'ara, i ens agradaria poder-ho arreglar, però com en el cas anterior, tenim altres necessitats que en la nostra modestia, creim més urgents i sobretot que van en benefici de més gent, com les obres que tots sabem, duim a terme.

Comprenem i ens sap greu que unes persones hagin de patir les molèsties que abans hem esmentat, però el que no farem mai serà, amb xantatges, crits o qualsevol altra manobra, cedir a les pretensions de certes famílies acostumades a sortir-se'n amb la seva i que exigeixin un tracte de favor especial.

De totes maneres i per a la informació de tots, en aquests moments l'ajuntament té sol·licitada una subvenció a la Conselleria d'Obres Públiques per fer les aceres més segures als peatons, que esperam se'ns concedeixi i si no és així tenim previst acondicionar-ho amb doblers nostres en un termini relativament breu.

Esperam que tu i tots els vilafranquers entenguin quina pretén ésser la nostra política, i si hi veis alguna equivocació, les portes de l'ajuntament estan tan obertes als suggeriments i les queixes, com tancades als xantatges i favoritismes dels que pretenen utilitzar els doblers públics en benefici propi.

Molt cordialment

Equip de Govern

GLOSES

Canaris, cans i carrosses
i cavalls ben presentats
una de ses festes grosses
per uns bons dies passats.

Tots festa per Sant Antoni
carrosses, cantar i cançons
es dissabte foguerons,
sa ximbomba i el dimoni.

Beneït i beneïdor
bona idea o mala idea
negra història molt vella
negoci de direcció.

Cobrant misses i bacines
quins moments més alabats
hi ha brutes molt fines
una història de pecats.

Capellans que ho diuen tot
n'hi ha fan es desentès
p'es negoci fan s'espès
es magraner fa bons brots.

Casa de tots quin bugat
i veure així com camina
ni dir a on se destina
ni lo que han 'replegat.

Toca cansar anar així
pot 'gafar una esbraonada
un hi va escapar es di
degué qualcar anit passada.

Ha sortit s'esquiterell
que a penes se sap 'faltar
enfadat té mal menjar
acabarà per fer pell.

No perdis es temps així
mira si te pots calmar
p'entura en tornar-hi
qualcú te recordarà.

Que els reis varen ser magres
Sant Antoni de demés
i tot t'ho fan al revés
tu que penses bé no hi vagis.

En es qui fan de «gorreros»
les has de mirar es color
da-los educació
que no siguin embustersos.

Rondalla depravada

«Tengo un tractor amarillo»

Jaume Sansó i
Caldentey «Rabassa»

La cançó bé ho diu: «Tengo un tractor amarillo», és el darrer gran èxit musical de totes les emissores de ràdio i T.V.. Són tres bergants; no sé d'on són ni el seu nom; sols m'han motivat i encès la inspiració per fer un escrit de «lo» més depravat i simpàtic.

Un nom per una cançó, tan senzill i a la vegada post-modern no farà més que dur a rotillo un tema prou actual i que des d'uns mesos a aquesta part m'ha llevat el dormir. A veure meam si endevinau a qui li va com anell al dit el nom d'aquesta

cançó?; encara no ho sabeu?; qui presumeix de saber-lo menar més que ningú?, qui és pensa esser l'ídol indiscutible de les Illes?... efectivament: l'Amo en Biel, el senyor de la Possessió, cap de la dreta, cap dels caps. Això de la cançó i l'Amo en Biel m'ha duit a relacionar ambdós aspectes per fer unes humils i principiants gloses, senzilles i a la vegada depravades. Vet aquí el resultat:

Tengo un tractor amarillo,
predica l'Amo En Biel,
aviat ens treurà la fel,
en tant de canonillo.

El Cànon haurem de retribuir,
tot per poder beure i rentar,
l'aigua l'haurem de racionar,
si no ens volem empobrir.

Vet aquí tres gloses,
són per cantar i ballar,
i si això és glosar,
aviat faré altres coses.

Ho he fet i no he mort en intentar-ho, tot és qüestió de dedicar-hi una

estona, esqueixar moltes fulles de paper, flectomar, dir bajanades, cagar-se amb honor a qui les dediques, i després oh!, cosa beneïde, surt l'encant, la gloria de sentir-se algú, un projecte de glosador que, amb dedicació i esforç, serà un gran trobador de la llengua mare. Però no: jo no vull esser glosador, sols són quatre frases compostes amb ritme i rima, han d'esser gracioses, picants, indirectes, impactants, depravades, verdes o llampants. Vet aquí les qualitats del bon glosador. Encara ara he de sofrir l'improvisador impacte mensual que em produeix el meu bon company de fatigues, l'Amo en Biel. Mentre ell romanguí a la cadira grossa jo no seré glosador, si ellmanea trator jo no seré escriptor, mentre ell mengi arròs brut jo perdré la talent. Per acabar: don gràcies a Déu per esser així, si fóra un glosador, per ventura l'encant de saber glosar perdria tot el seu valor. Si jo en sé, en sap tothom.

Exposició a la Rectoria

No em pensava mai, que una persona amb certa responsabilitat com és un rector dins un poble, pogués dir un NO a obrir les portes d'una casa, que quasi sempre està tancada, i que el cap i a la fi és del poble.

Em deman, ¿Es possible que a una casa com és la rectoria vella, no pugui tenir-hi cabuda una exposició de coses de la gent del poble? ¿Hi ha altre lloc més apropiat per això? ¿No podria servir per fer més activitats? O serà millor que la casa segueixi estant tancada, estigui freda, humida, buida o possiblement ocupada pels moixos, i que una vegada a l'any, quan venen ses festes s'hagi de fer una cridada a les dones del poble per anar a fer la neteja?, Pel que veig sí, però no puc consentir-ho ni creure.

Pens, que a ser possible, seria molt millor que la casa pogués estar sem-

pre oberta per diferents activitats. Malgrat aquestes no es puguin fer sempre, crec que qualsevol iniciativa, per petita que sigui, que parteix de la gent del poble, no es pot tallar així, sense motius suficients ni excuses.

Les alternatives donades no serveixen, com és la de fer l'exposició al club d'esplai, o una sala a ca ses monges. Aquestes servirien si no hi hagués res més, però havent-hi la rectoria vella tancada, no.

¿Per què, ha pogut estar oberta durant anys, als joves del poble, que tots en tenim bons records, i ara no es pot obrir per uns dies?

L'excusa d'haver de reservar la rectoria per POSSIBLES reunions, tampoc em pareix vàlida.

En cas de que aquestes es fessin, durant uns pocs dies ¿no hi ha altres

llocs? Al Club d'esplai, l'escola parroquial, l'església, sales de ca ses monges,...? Crec que són més apropiats per POSSIBLES reunions, que no per l'exposició que volem fer.

L'excusa de que hi ha molta gent que té clau, tampoc és bona. Per això hi ha solucions ben senzilles, sense haver d'enrevoltar tant.

¿On és la col.laboració? Les darres paraules foren que no es digués que no volia col.laborar. Si això és col.laboració, o és que duim les sabates girades, o encara no he entès el significat de col.laborar.

Pens que abans de dir NO a qualsevol iniciativa del poble, les coses s'han de pensar una mica.

Només vull que aquest escrit serveixi per això.

Catalina Bauçà Sureda

Perfil biogràfic

Josep Maria Llompart i de la Peña (Palma de Mallorca, 1925), un dels més grans poetes de la literatura catalana del segle XX, va morir el passat vint-i-vuit de gener, a conseqüència d'una aturada cardíaca. Llompart, que venia arrossegant una afeció des de fa uns anys, havia estat objecte, els darrers mesos, d'un ampli homenatge popular, que es va traduir amb un mai acabar d'actes públics, així com l'edició de nombrosos treballs sobre la seva personalitat i obra.

Fill d'un coronel d'infanteria, quan sols tenia un any, la seva família es traslladà a Galícia, on el pare fou destinat. Llompart va créixer doncs, en un ambient castellà-noparlant, tan per la seva situació geogràfica com per inclinació materna. S'instal·la definitivament a Palma de Mallorca l'any 1930, i en el 47 va treure la seva llicència-tura en dret, malgrat s'hagués inclinat ocasionalment per la literatura. El 1951, l'antologia «Els poetes insulars de Postguerra» elaborat per Manuel Sanchis Gaurner, incloua quatre dels seus poemes. Des de 1956 fins el 1961 fou col·laborador de Camilo José Cela, en la redacció de «Papeles de Son Armadans», de la que fou Gerent i posteriorment secretari i subdirector.

El 1961 publicà el seu primer llibre, «Poemes de Mondragó». Més endavant publicà altres sis llibres de poesia: «La terra d'Argensa» (1972), «Memòries i confessions d'un adolescent de casa bona» (1974), «Mandragola» (1980), pel que obtindria el Premi Nacional de Crítica, «La Capella dels Dolors i altres poemes» (1981) («Jerusalem» (1990) i «Spiritual» (1992). A

la seva biografia apareixien nombroses traduccions de poetes galico-portuguesos, així com varis textos de crítica literària.

Home profundament compromès amb la seva cultura, fou president de l'obra cultural Balear (1976-1987). El 1982 li fou concebut el «Premi d'Honor de les Lletres Catalanes», així com la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. Membre de la secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans.

Durant el passat any fou objecte d'un in-

tens i extens homenatge popular, que implicà el conjunt de la societat civil mallorquina, que va tenir la seva màxima expressió en el transcurs del sopar organitzat per l'obra Cultural Balear a la que s'ajuntaren les més destacades personalitats de la vida cultural i social, no solament de les Balears, sino que també de Catalunya i de la Comunitat València, i que acabà el passat dia 20 de gener amb la concessió del Premi Ciutat de Palma de Poesia.

Francesc Amengual

Present per sempre més

Qualsevol paraula sona a buida. Buidor és, tanmateix, el sentiment predominant. I una mica de ràbia, perquè només es moren els homes bons. Escriure ara és un exercici de mortificació. Cal cercar les paraules justes, sabent que tanmateix és impossible traduir allò que rondina per dintre, no ja del cor, sinó del ventre, que és la víscera on es fan més evidents els sentiments.

Després-anit, de camí a casa, tot just acabada la feina del dia, me rondinava pel cap una cita pendent amb Josep Maria Llompart. L'he de cridar, pensava. Alguns amics ja m'havien dit que no estava prou bé, però la seva presència a les instal·lacions del Club Diario de Mallorca, només fa avui una setmana, m'havia animat a tornar a molestar-lo. Així havíem quedat abans de festes. El darrer pic que vam poder crear unes paraules, després d'una presentació, una més, les seves darreres traduccions de portuguesos, li ho vaig dir: Pep, en haver passat festes, hem de parlar plegats. Tenia un feina pendent, de lo que ell hauria tornat a esser protagonista. No hi he estat a temps.

És desagradable que el telèfon interrompesqui els darrers moments, els darrers vuit minuts del matí abans de llevar-se. Ahir va sonar a casa. En Llompart és mort. Una

poalada d'aigua gelada no m'hauria deixondit més aviat. Tot un caramull d'idees se'm van acaramullar al cap. Per sobre totes, es va anar imposant la tristor. Vaig recórrer a la ràdio, per tal de saber-ne noves. Res. Llavors m'envai una certa indignació. anava sintonitzant una emisora, i l'altra, i l'altra... Res. Ni un mot català. Molta música olé, olé... Les tragèdies de Madrid, de València. De Llompart, res.

I passen les hores. Comencen a arribar les notícies del que ha estat i de com va reaccionar les forces vives? tot-hom hi vol sortir a la fotografia. Creix la indignació, quan sents com bota una primer autoritat autonòmica, llegint paraules de condol per un home que, per damunt de tot, va lluitar per servir el nostre idioma, va destruant-lo substituint hermoses paraules ben catalanes, per mallorquines, com romandre per barbarismes innobles i innecessaris com permaneixen. Senyor, quanta hipocresia.

Bon dia va triar el Govern municipal. És ben contradictori, així mateix, declarar dia de dol el mateix en que s'acorda llevar el nom d'un poeta per a retornar-lo a un heroi de la sublevació contra un govern legalment constituït, amb el consistent argument que els veïnats no

saben pronunciar Friedrich Hölderlin. Senyor, quina cultureta passejam.

Ens queda el consol, només, beneïts de nosaltres si ens volem consolar, de pensar que Josep Llompart romandrà més enllà de tota aquesta mesquinesa. Ens queda la seva obra que, tot plegat, no és tan curta com alguns ara ja comencen a dir, no volent anar més enllà dels llibres de poemes. I ens queda, sobretot, el seu exemple de constància, de fidelitat... la seva mateixa esperança en «la primavera del nostre poble».

A mi em queden els records. Els estampats damunt paper, un parell d'entrevistes, unes dedicatòries, unes notes sempre amables i generoses... I el record d'algunes hores —no totes les que ara voldria— compartint conversa, a casa seva, amb la presència constant, però subtil, d'Encarna... A Deià, passejant pels carrers empinats, aquell cop li vaig dur amb el cotxe, per a enregistrar un reportatge televisiu. Les seves visites, antes, discretes, com per no voler molestar, per fer-me entrega dels originals d'aquell «vocabulari Privat» que, juntament amb Antònia Vicens, em va voler fer l'honor de confiar-me perquè s'anàs publicant a aquestes mateixes pàgines. Les converses amb amics comuns, sobre literatura, sobre el país, Antoni Serra, Francesc Amengual, Xavier Abraham... Tants d'altres. Tants amics i coneguts que ens hem quedat, una mica, orfes, també.

Encara no fa dos mesos vaig tancar un article així: «Per a entendre la realitat literària —però també cívica— d'aquest país/païssos, no es pot prescindir de cap de les maneres d'aquest home que avui rep l'homenatge dels seus conciutadans i a qui cal, encara, demanar que no s'aturi». Potser exigíem massa, perquè de fet Llompart, malalt i sabent-ho, no s'ha volgut aturar fins a la mort. No ha deixat d'esser per tot allà on l'han cridat. Fins que no ha pogut més. fins aquí, la seva voluntat de servei.

Ara no ens quedarà més remei que aprendre a seguir nosaltres, sense ell, però tenint-lo sempre present. A reveure.

Josep Joan Rosselló
Cap de Cultura del Diari de Mallorca

Joan Mir (catedràtic UIB), J.M. Llompart, Francesc Parlerizas (poeta), Damià Huguet (poeta), Aina Moll (Lingüista)

L'heura

En els feros del boleo,
l'heura.

a les mans i en el record,
al morador dels adéus,
l'heura.

Per dins la cosa benada,
al tapis, al guanda-noba,
a les tasses de cafè,
l'heura.

L'heura dins els ulls dels morts,
dins les llàgrimes dels morts,
estremyent cada paraula,
florint per cada paraula.

L'heura, sempre l'heura,
sobreeixint la panet, l'amor, el somni,
empaitant-me, assolint-me, oferçant-me,
l'heura.

J. Llompart

Homenatge a J.M. Llompart. Teatre Principal (ciutat).

Dama de Mort, tarat indeclinable,
basa final de guanya-perd, aloja
tota de dol, per mestralada roja
sembla parats de finitud palpable.

Tot s'ha acabat. Morada incendiàble
devé joguet de turbonada boja.
Mal fortifort, camins, creures goja
i en marca el llum el feno del diable.

Cull-me d'anel, Dama de Mort altiva,
talla amb tall net el fil i la baralla:
el que ha de ser que via tost. Oliva

d'oli amargant l'as espremut, navalla
de vent i glaç fendeixi la carne viva.
el cel morat rubrica val de gralla.

J.M. Llompart

Miquel Gayà (G.S. Manila), Josep Melià, J.M. Llompart
(poeta/escriptor, escriptor/abogad). Presentació Gran Encicl. Mallorca

A.J. M^a. Llompart de la Penya

Era de matinada. El fred era intens. Ningú no hagués pensat, ni en el mes estrany somni de la nit, una desfeta com aquesta.

En Josep M^a ens deixava. Rompia, així, els lligams vius que l'unia a la terra que més estimava, per unir-se a ella. Com l'amant corre a abraçar la seva estimada, fins i tot la seva mort fóra com un poema. Però, aquest cop, dramàtic.

Ell sabia que el qui sembla amics morirà entre amics: el destí l'autocream i, d'això n'hem d'esser conscients. Si volem esser recordats com a senyera tota la vida haurem de teixir la tela que ens envolta.

El 1993 havia d'esser el seix any: totes les institucions, (unes el descobrien, altres el recobraven), s'esperit empenedor d'un home que mai escatimava una sola de les seves paraules, per així, donar-se més als seus incondicionals.

El llibre obert del seu pensament arribava a l'últim racó dels amants, dels erudits, dels patriotes, dels innocents i, fins i tot, dels polítics.

Ell, amb el seu somriure tímid, a la vegada, expressiu. El seu parlar senzill. El caminar pausat. La mirada fixada a l'horitzó. La mà al cor i la paraula a la terra. Poema d'amor i de pàtria. Record d'una infantesa alegre. De la recerca del principi. Encara que intenti memoritzar: el seu tarannà, mirar la seva imatge, el seu escriure, no podré retreure'n cap altre record. Josep Maria Llompart no era complicat, ni tan sols extrem. Ell era un poeta en tots el sentits. Sabia fer del nom d'una flor, música per la ment.

Ens quedarà marcat al front i al cor. Recordança perpètua de la immensitat del cel. Cançó al País. Llibertat, justícia, llengua, pensament, història, terra, amor.

Gràcies, Llompart. Un home que ha fet País.

Jaume Sansó i Caldentey
Regidor de Cultura

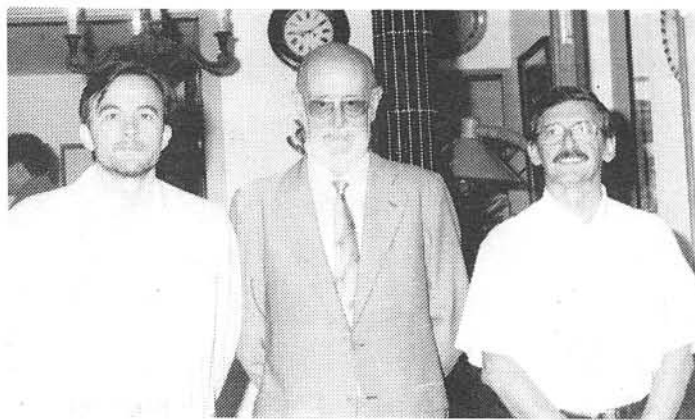

Enterrament J.M. Llompart

Veniu, Senyora Mort, ja tinc la cambra
desada i ben a punt: el ram de roses,
la música lentíssima, la seda,
els morats en la nit: cita perfecte
Veniu, Senyora Mort, ja res no manca.
us espero inquiet...

Josep Me Llompart

... I fou una altre manera d'escoltar-se el capvespre. Tanmateix ja no bateguen les atjaves, els estels de l'horabaixa ja escriuen els mots finals i avui la cambra resta buida, la fosca imperial aferma pur domini, la pau, la soletat i finalment un llarg silenci. Sols la veritat s'atansa voltada de garriga, és una veritat amb màscara de pena. Ploraven els àngels, i les llàgrimes, les llàgrimes les llàgrimes, i es que avui jotinc por de les llàgrimes, i és que hi ha dies que batega la sang a frec de lliri. La vida esdevé un llac de cristall i les campanes toquen a mort per campanars d'agonia i tremolen lluors de vells crepuscles;

Josep M. Llompart al portal de casa seva.

un cor tallat de fresc compta les hores acompanyat d'acordions que somiquen a les branques. Convé que ara t'apressis a rodar claus, finestres barrades a la mort. Veniu Senyora mort...

Francesc Amengual

CUINA

La carabassa II^a

Pastissos, cremes i confitura

Tomeu
Català
«Mut»

COCA DE CARABASSA

Es posa a rostir al forn una carabassa mitjana, untada amb un poquet de saïm fins que més o manco una forqueta o escuradents es fiqui sense passar pena per la part del capoll.

Una vegada fet això, es pela i es separen els pinyols. Fet aquesta feina es fan trossos i s'escalfa amb una forqueta i, si es vol més fina, es passa per la batedora, si afegeixen dues cullerades de farina, mitja dotzena d'ous batuts, la ralladura d'una taronja, un poc de canyella en pols, uns 200 grs. de sucre i un poquet de crema de llet. Una vegada feta tota aquesta barreja es posa dins un motlle untat de mantega i, després, un poc de farina i, tot seguit, a coure al forn més o manco una hora, fins que punyint-lo amb un escuradents surti, i a menjar que és ben bona.

CREMA DE CARABASSA DOLÇA

Es pela la carabassa i es lleven els

pinyols i es trossetja i, una vegada fet això, es posa a coure tapada de llet amb un tronc de canyella, una clovella de taronja. Una vegada cuïta, es passa per la batedora sense oblidar-nos de llevar el tronc de canyella, i la meitat de la clovella de taronja i, si la volem més fina, la passem pel colador s'anomena xino, tot seguit la tornam posar al foc afegint-li un pot de crema de llet «ideas» (més o manco per ara bona) i, a part, es disoldran amb aigua freda, tres o quatre cullerades de farina de blat de les índies -o sia, «maizena»- i es posa tot junt i es deixa bullir deu minuts, sense oblidar-nos de remenar-lo perquè, sinó, s'aferra. Després de tot això es posa dins bols de vidre o porcelana i, quan és un poc freda, es posa a la gelera. Es serveix posant-li a damunt un poquet de canyella en pols.

CONFITURA DE CARABASSA

Es rosteix la carabassa i es fa el

mateix que amb la coca, es pela i es lleven els pinyols, es fa a trossos, es posa al foc amb sucre, clovella de taronja, un tronc de canyella i es fa igual que l'altra confitura. Jo, del meu, prest hi poss dos o tres claus d'espècie. Una vegada cuïta, voreu què és de bona i digestiva.

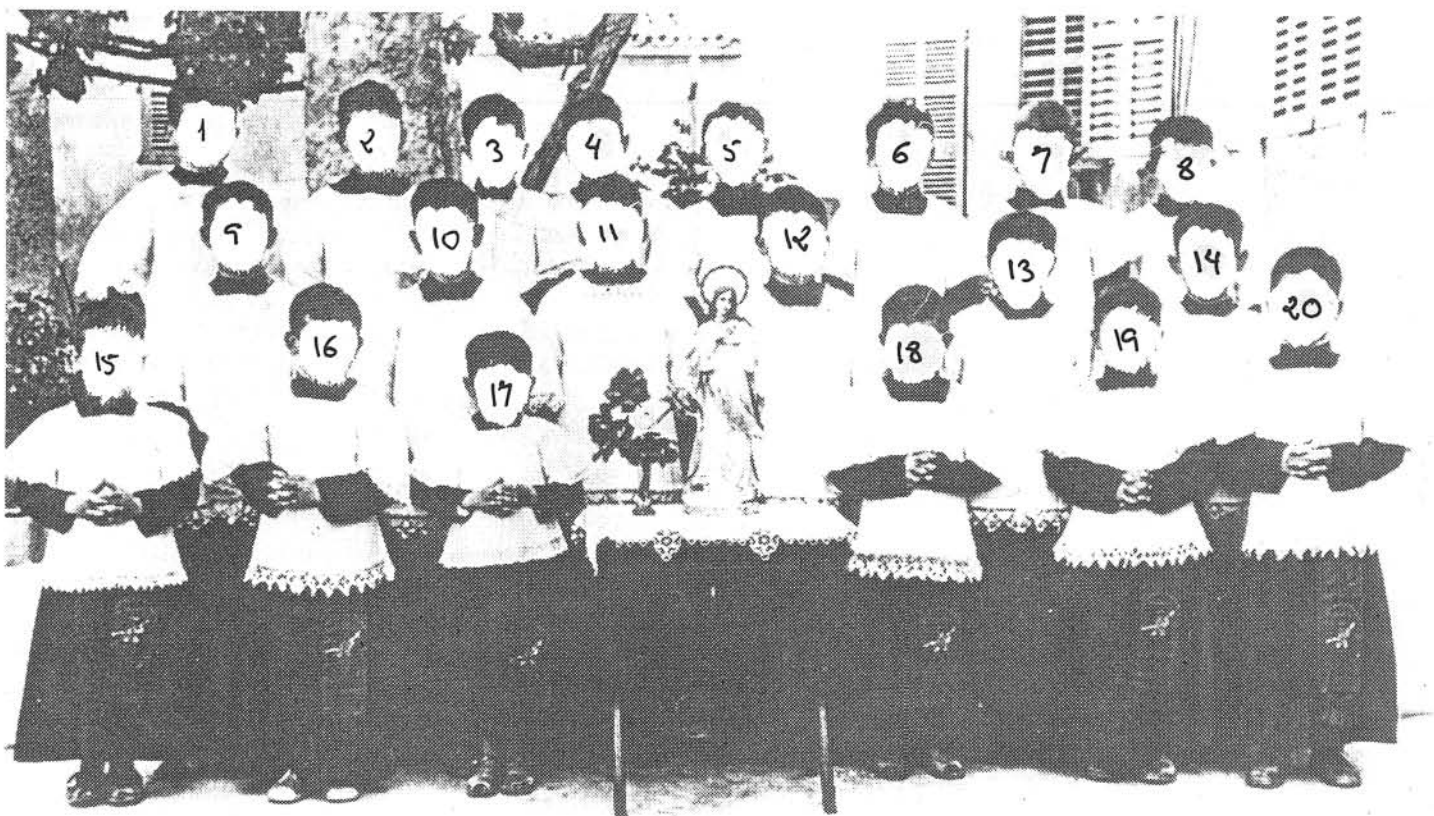
CREMA DE CARABASSA SALADA

Es pela la carabassa, llevant els pinyols, es posa al foc juntament amb patates i cebes trossetjades, aigua i una barra de mantega, sal, pebre bo esmicolat, nou moscada i un bosineu de anet (aneldo, una espècie com a fonoll).

Una vegada tot cuït es mira si està bé de sal i espècies i, sinó, se n'afegiran, sense oblidar-nos de posar-hi quan el servim un poquet de pebre esmicolat a menjar, que és finíssim.

Bon profit!

1.- Tomeu Torretes, 2.- P. Botones, 3.- J. Torrens, 4.- Jaume Masset, 5.- P. Galache, 6.- M. Sansó, 7.- Biel Rosset, 8.- Francesc Forner, 9.- Guillem Cuixiner, 10.- Guillem Perico, 11.- Joan Morlà, 12.- Joan Morey, 13.- Pep Portell, 14.- Pep Pitja, 15.- Esteve Perico, 16.- Miquel Nota, 17.- T. Metlo, 18.- B. Salero, 19.- X. Cuixiner, 20.- Santiago.

DE FER LA VILLA

Grup Excursionista Possessions II

Dia de sortida: dia 7 de març.

En vista a l'exitosa excursió de l'any passat de les possessions, repetim enguany però, es clar, en diferent itinerari. Aquesta excursió està a l'altura de qualsevol amb capacitat física normal.

La partida serà, com sempre, a les 8 h. a la Plaça de la Constitució, portant pa i taleca.

L'itinerari, més o manco, serà aquest: Vilafranca-Es Cremat, on hi berenarem; Son Sil, visitant el seu interior; Son Gurgut, amb la seva magnífica clastra i el seu grandíol celler. Ja al punt del migdia pujarem cap a Son Coll Vell, Son Bendinat, on dinarem. I, ja de baixada, C'an Batllí, C'an Gotlet, Son Orlandis, Son Alzèbits i Vilafranca.

Caldria que tots els que hi vulguin venir s'apunten a lloc de sempre.

Festa d'En Gori a la residència

Amb el cartell de «Agotades totes les entrades» i per sisè any consecutiu fou presentat a la Residència «El show del Sr. Rossi», acompanyat per dos músics de fama internacional: en Tomeu Penya i en Simó Rebassa. En Gori de sa plaça interpretà temes com: «Cuando calienta el Sol», chotis Madrilenys, etc. mentres en Tomeu Penya presentà el tema estrella del seu darrer disc «Rei Negre». No cal dir que les més de sis-centes persones assistents ja tenen demanada l'entrada pel pròxim any.

SALUT

Centre de gimnàstica i estètica B. Huguet

La diabetes és una alteració del metabolisme que té el seu origen en una carença d'insulina que pot ser total o parcial.

La insulina és l'hormona segregada per la glàndula anomenada pàncrees, i actua afavorint el pas de la glucosa (sucre, element energètic bàsic per al nostre cos) de la sang a l'interior de les cèl·lules perquè puguin ser aprofitades per aquestes.

Com a part important en el tractament de la diabetes és aconsellable:

1. Disminuir els carbohidrats refinats (sucre, farina blanca...) ja que són reabsorbits molt ràpidament pels intestins, reclamant una ràpida secreció de la insulina per part del pàncrees i el cansa.

2. Menjar hidrats de carbó no desnaturalitzats i verdures, fruites, cereals integrats, etc...

3. És important rovegar bé i lentament l'aliment i menjar a poc a poc.

4. Millor més menjades i poca quantitat que poques menjades i

molta quantitat.

5. Control metge.

També és molt important l'exercici físic moderat i freqüent, ja que s'activa el metabolisme de la glucosa de les cèl·lules (especialment els músculs). Així també augmenta la secreció de la insulina, ja que es millora

l'ivigació del pàncrees per l'augment de l'activitat circulatoria dels òrgans intestinals resultant de l'exercici.

El diabètic/a ha de practicar esports moderats: gimnàstica, caminar, passeig, realitzar exercicis de respiració profunda, d'inspiració, evitant sempre agotar-se.

ARANHA NEGRA

SEITE 21 AUTOR:

Penyes Voleibol

IV Torneig Penyes Voleibol Manacor 92-93

Equip	PJ.	PG.	PP	SG	SP	PF	PC	Pts.
Bulla de Llevant	14	14	0	42	5	690	392	28
Pub s'Òliba	14	12	2	37	13	651	453	25
Rte. Dragones	14	11	3	37	16	710	567	25
Mobles J. Parera	14	9	5	32	19	636	521	23
M. Llull/C.Hipica	14	9	5	31	21	671	560	23
C.V. Artà	14	8	6	33	23	738	590	22
Pub Es Tai	14	11	3	35	17	663	528	21
Nautilus S. Sva.	14	7	7	27	30	621	704	21
Tejar Balear Vil.	14	7	7	27	25	638	570	20
C.J. Petra	14	6	8	22	29	591	626	18
E. Hnos. Esteva	14	4	10	21	31	567	650	18
I.N.B. M. Alcover	14	2	12	10	38	419	658	15
Elite S. Servera	14	2	12	9	39	381	661	15
Optica Tugores	14	1	13	9	41	408	711	15
Impr. Leo/Aha	14	1	13	8	39	350	633	13

FEMENÍ INFANTIL

Vilafranca, 3 - S.Jordi, 1
 Vilafranca, 3 - Petra, 1
 Vilafranca, 3 - Algaida, 1
 Vilafranca, 0 Porreres, 3

Segona volta impresionant

J	G	E	P	GF	GE	P
4	4	0	0	10	2	8+4

PORTO COLOM 1 VILAFRANCA 2

Extraordinari es pot qualificar aquest partit que es va disputar al camp del Felanitx perquè l'equip local no disposa de terreny de joc. El Vilafranca va sortir molt seriós en defensa i no deixa opcions al

Porto Colom que quan arribava a l'àrea de Pep Julià no sabia que fer. Quan es duïen 25 minuts de joc la sort es va canviar i fins al que les hores era un equip totalment inofensiu es va tornar molt perillós i en una treta de falta en Juli que era el jugador més perillós de l'equip

rival va fer l'1-0. Després d'això haguessin pogut arribar més gols per part de l'equip local i només el bon partit que va fer en Pep Julià va evitar el que pareixia una altre derrota. Ja al minut 44 de la primera part una excel·lent jugada d'en Santi va permetre a Jaume Barraques fer

l'empat.

La segona part va esser ben diferent el Vilafranca va dominar totalment el partit i va fer el seu segon gol que va esser d'en Garau a passada d'en Jaume Font quan es duïen 30 minuts. Cal destacar per damunt de tot la gran esportivitat del Vilafranca

que no va veure cap tarja durant tot l'encontre cosa que no es pot dir de l'equip rival a l'àrbitre no li va bastar l'acta per escriure.

VILAFRANCA 2 BUNYOLA 0

Molt bona impressió va causar un dels equips que va per darrera de la categoria. Va fer suar i de valent a l'equip meloner que amb un plantejament molt seriós va poder sortir al davant. Cal destacar que va esser un bon partit i molt esportiu ja que al final de l'encontre no hi va haver cap tarja ni pel Vilafranca ni pel Bunyola.

VILAFRANCA 4 LLOSETENSE 1

De molt dolenta es pot qualificar la primera part en que el Vilafranca no va poder amb l'equip que sense cap dubte és el més

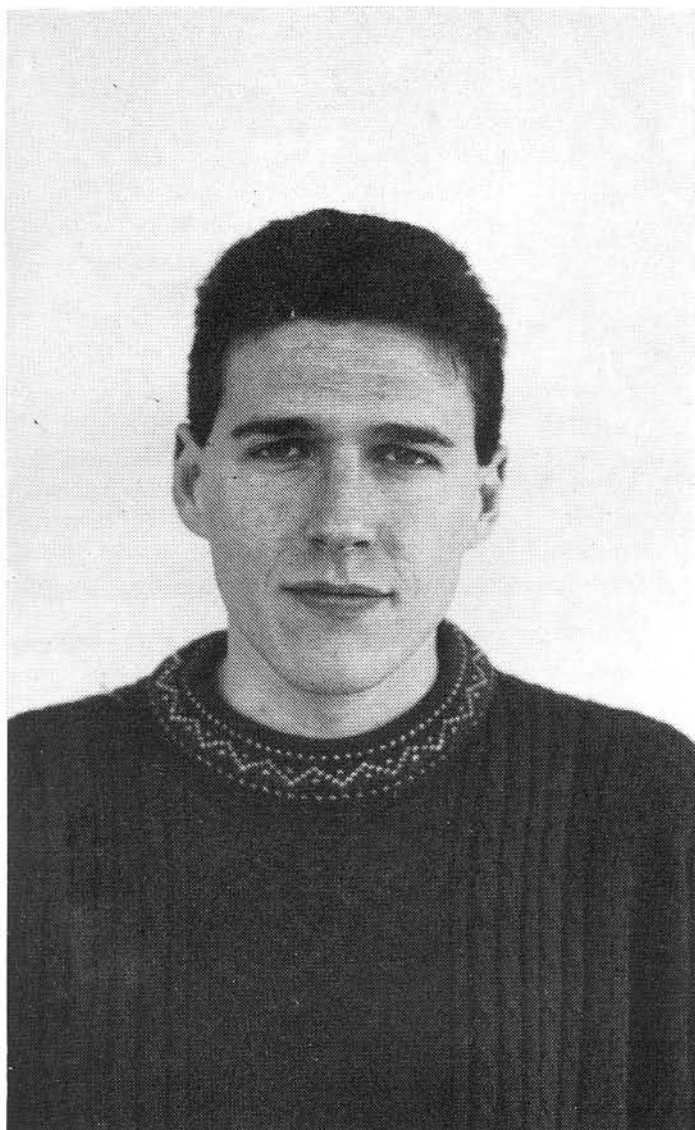
fluix que ha passat aquesta temporada pel Camp d'Es Molí Nou. Ja a la segona quan es duien deu minuts jugats i el Vilafranca havia disposat de dues clares ocasions de gols l'e-

quip visitant va marcar el primer gol entre el públic ja hi començava a haver-hi

nerviosisme tot el contrari que entre els jugadors que deu minuts després ja

guanyaven per 3-1. Al final del partit varen esser 4, però haurien pogut esser més si els nostres da-

vanterers haguessin estat un poc inspirats.

**LLUBÍ 0
VILAFRANCA 2**

Un partit perfecte el que va realitzar el Vilafranca dins Llubí. Una defensa que no va deixar cap buit i va fer que en Pep Julià jugués el partit més tranquil de tota la temporada. La mitja que a part de jugar bé quan era hora de defensar va crear molt de joc per els puntes. I davant també va anar bé ja que es varen aprofitar les jugades de la mitja per crear un perill encara que pel que es va veure damunt el terreny de joc el resultat just hagués estat un 0-4. Cal destacar la gran duresa de l'equip local que només po-

dien aturar amb un joc subterrani i brut.

RESULTATS

Benjamins del C.I.M.

Vilafranca 1 - Cardassar 1
Vilafranca 5 - Petra 0
Olímpic 5 - Vilafranca 0
Vilafranca 0 - P. Cristo 7

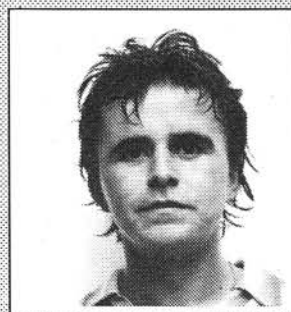
Infantils de 3ª Regional

V. de Lluc 3 - Vilafranca 1
Vilafr. 0 - La Porciúncula 9
Vilafranca 2 - La Unión 2

Fútbol 5

Vilafranca 3 - Mariense 3
Montuïri 3 - Vilafranca 0
Vilafranca 1 - Porreres 4

MÀXIM GOLEJADOR

GOLEJADORS 2ª REGIONAL

T. Sunyer..... 6 gols
Garau..... 5 gols
Barraques..... 5 gols

REGULARITAT

Punts
T. Sunyer..... 63
Garau..... 60
Pep Julià..... 60

**BAR
ANIT**

MÀXIMS GOLEJADORS Futbol 5 iniciació

Emili Nicolau.. 17 gols

Llorenç Bosch.... 4 gols
Joan Toni B..... 2 gols
J. Caldentey..... 1 gol

Benjamins del C.I.M.

P. Nicolau..... 27 gols
Infantils de 3ª Regional

J. Vidal..... 7 gols
Pep Rebassa..... 5 gols
Esteve Mestre.. 6 go9ls

**AUTOSERVEI
CA'N JOAN**

Tall de guillotina

-A l'exbatle Bernat Garí que no en va tenir prou amb permetre el bunyol urbanístic de l'edifici de la Residència i que no fa gaire dies aguantava la cinta mètrica per fer un nou projecte.

-Al PSM per fer una trobada de regidors d'aquest partit a la Sala de la Vila. Hi ha llocs millors i menys comprometedors per fe reunions d'aquest tipus.

-A cert «celador» del PP que es passeja obra per obra per comprovar si es té la corresponent llicència municipal. No cal dir que a aquest «celador» l'han aplapit amb més d'una obra seva il·legal.

-A qui ha permès que es llauràs el terreny on s'ha de construir la depuradora, obra que per cert ja tocava estar començada. Hem sabut que un «PEPERO» duia idea de sembrar-hi melons per llavors regalar-los a en CAÑELLAS. Pensau malament i encertareu.

-A l'oposició perquè encara no sap quin peu calça el PSM. I això que a cada ple tenen els peus davant els seus nassos.

-Al batle de Sant Joan, que en pla «Sheriff Ripoll» envià la seva Guàrdia Municipal a l'entrada del poble per controlar que les síquies del clavegueram no entrassin dins el seu terme.

-A l'Ajuntament de la Vila per xerrar molt d'ampliació del terme, i a l'hora de la veritat res de RES.

-Al jurat de les festes de Sant Antoni per permetre que un concursant amb un canari (per posar només un exemple) tingués el mateix premi o la mateixa gratificació que els qui es varen passar un cap de setmana preparant les carrosses.

-A l'Ajuntament pel descontrol en els sopars dels par-

ticipants de la festa de Sant Antoni. Hi havia més comensals que número de participants a les Beneïdes i a alguns el sopar li fou servit a casa.

-A qui permet que l'aula de l'Escola d'Adults d'Auxiliar de Clínica no tenguí pissarra.

-A aquests vilafranquers de Ciutat que es dediquen a criticar el seu poble i tan sols no estan empadronats a la Vila.

Ditades de mel

-A l'Ajuntament per enviar una corona de flors al gran poeta tristament desaparegut, Josep Maria Llompart.

-A l'escola pública de la Vila per la tasca normalitzadora del català. A directiva de l'APA i als delegats de cursos per la quantitat d'hores que de forma generosa dediquen a la tasca per una millor educació dels nins i nines del poble.

-A la brigada municipal que recull el paper i vidre per les cases.

-A la TV local per l'ampli recull informatiu de les festes de Sant Antoni.

-A l'Ajuntament per rebutjar que les cendres dels fems cremats a Ciutat siguin enterrades a un clot de terra vora Ses Basses.

-A la Penya Barcelonista, que només estrenar el local gaudiren d'un recital blaugrana al Vicente Calderón (0-5).

-Al Regidor de Cultura per veure si comana d'una punyetera vegada.

SOCIETAT

Defuncions

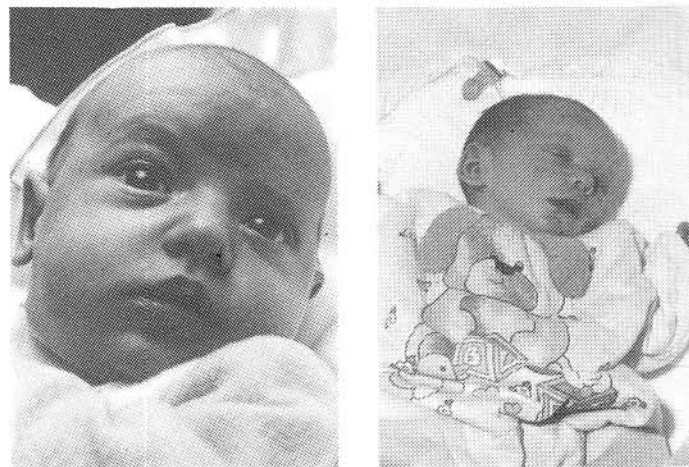

-Francesca Martí Garí, morí dia 15 de Gener 1.993 als 77 anys.

-Bartomeu Barceló Bover, morí dia 15 de Gener 1.993 als 82 anys.

-Bartomeu Seneda Pastor, morí dia 2 de Febrer 1.993 als 73 anys.

Naixements

-Antoni Torrens Sastre, dia 30-12-92. Pares: Miquel i Joana Maria

-Mateu Català Horrach, dia 15-1-93. Pares: Mateu i Bel.